

ցաւ լճակի ջուրին մէջ հազար լիտր շա-
քար նետել, և այս կերպով ամառ ժամա-
նակ քաղցր ուտարակ մը ձեռք բերել:

Թորգմ. Գ.

Հ. ԱՌԵՆԻՍՈՑ ՓԱՍՏԻՔԻ

Շարայարեկի

— — — — —

Լ Է Ռ Յ Ա Ր Տ Ի

ԳՈՒՆԴԱՍԼԻ ՄԷՁ ՅԱՂԹՈՂԻ ՄԸ

Քաղաքացիական ձայնը և զեմքը փառքին

Արդե՛, ազնիւ. պարմանի.

Արդե՛, որքան նեղութիւններ կանայի

Դեռ ի վերջէս քրտնածոր քաջութիւնն:

Յառա՛, յառա՛, օ՛հ դու մեծանան ախոյեան

(Եթե՛ կ'ուզես որ արութիւնդ ապշուպէ

Տարիներու սքանչելի նոստերէն

Անուանդ աւառը), յառա՛:

Ու ձեզմէնքու սիրտը զբեռն՝ իղձերու:

Քեզ՝ մեծագոյն կըռուատեղին ու կըրկէս.

Քեզ՝ ամբողջն սերը հրաւեր կ'որոտայ

Պերճապայծառ գործերու:

Քեզ՝ փառապանքը ծաղկաթիթիմ նոստերով՝

Այսօր սիրունն նայերէն:

Կը պատրաստէ նորոգել չին քաջութեանց:

Ձեռներէնք ամբ խուճապօ՞ւ արեւմտի

Ի Մարտիան՝ ան որ դիտեց ապշուրէն

Իշեական գաղտը և մերկ ըմբռնելով:

Ու գըծողակ մըքորտան:

Ու ալ չըքնող արմաւենին ու պըսակ՝

Ձեռքը խըմեց բարեխառն ունեւորով:

Բայց Ալփիսի ուղիին մէջ

Քաշվաղթող ճակերուն

Լուաց անշուշտ փոշուտ բաշերն ու կողերն

Ան որ բըշէց տարաւ տուր՝ դրոշ յունական

Փախըստական, պարտաւան

Մարաց արժգին հրտապնդուն մէջ. որով

Երբեք իսր գոգն ու ափունքը դերի

Արտաքին անաշխարհ Երեւոյ:

Ինչ որ քնածին կորովին

Թաքուն կայներ կը պարբեր, կ'իջօթիակ.

Ի՛նչ քո ընթերցուն մէջ՝ հալածման կ'արձարէ

Կեանքի նուազկուտ սպայն եռանդը մաղկոսել:

Պիտի անտա՛հ նամարին:

Յարմէհտէ տխուր անիւները փերոս

Կը նուրբէ՛ մահացուաց

Գործերն ինչ են՝ թէ ոչ իսպ.

Ի՛նչ է նըստը սքեռտի ստոյգը սուտին:

Ինտիմիւն ինքնին գըլիտովին

Մեզի ո՞վու արւա ձիգորն պատարաքներ

Ի՛նչ ըստուերներ երթանիկ.

Ի՛նչ տն ուր խօլ սովորով
Ձեւաթաթկեց իսպն կորովի՝ սխալներուն,
Փառապարգէն լանքերն իր՝
Շիկեւաթառ անգործութեան փոխեց մարդ:

Պիտի որեք գուցէ գան

Որ պահներն արձաններուն իտալեան

Թըշնամանն աւերակներն. և ըզգան

Արորը կ'օթը բուրներն.

Ի՛նչ յետ գուցէ քիչ արփային նուրբանի՝

Ինչակի աղուէն ըզգան լատին քաղաքներն.

Ու մոլթ անտառը մոլթնէ

Պարիսպներուն միջեւ բարձր.

Իթէ չորանք յարաշուր մըտերէն

Ձեւաթանն եղեւնաւոր մոռացոյնքն

Հայրենական իրերու:

Ու ըզգանն երկրնքն ի գուլթ փըշկէլով՝

Յիշատակով երբեքն պերճ գործերուն՝

Մեր ցած գործին ըստանալով կոտորածն:

Ո՛վ պատանի քալ, քեզի ծանր թնոյ գայ

Երկարակեաց ըլլալ քու:

Ապրիլնային նայերէքդ: Անն ատեն

Երբ շողողուն էր պատկով՝

Որմէ ան մեր և կամ ըստին յանցանքով

Կողոպտուներս. իրեն պիտի պերճապին

Երեւոյի: Անցան գնաց այն ժամանակն

Արդ ոչ ոք այդ մայրն իրեն փառք կը սեպէ.

Բայց միայն գուցէ քեզ կամար վեր բարձրացուր:

Մեր կեանքը ինչ կ'արժէ, թէ ոչ՝ անարժանք.

Իրենիկ՝ երբ վըտանդերով պաշարուած,

Մոցած ինքնին՝ յամբ ու զադիր ժամերն

Ձի շափեր փառն և ուշ չի դնէր նոստերն.

Երենիկ՝ երբ ոտքը դրուած

Անցքին վըտայ լեթէի

Մեզ աւելի հաւոյական կը դառնայ:

Թորգմ. Հ. Ա. ԳԱԶԻԿԵԼԻ

Ա Ռ Ն Ա Ռ Ն Ս Ի Ն

Ո՛վ շնորհալոյ լուսնեկայ, ես կը յիշեմ

Որ քեզ՝ տարի մ'է արդ՝ դիտել կու գայի

Տագնապալի՝ այս բըլբուլ վրայ. և գուն այն

Անտառին վրայ կը կտրուէր այն ատեն՝

Ինչպէս որ արդ՝ զոր քու լուսովդ կ'ողողես:

Բայց ամպամած ու դողողուն կ'երուէր

Գեմքը աշխարհի՝ թաթիկներու արցունքն,

Վառն զի կեանքս էր գըծողակ, և է՛ դեռ,

Ի՛նչ ո՞նչ քիփեր, սիրունիկ իմ լուսնակ:

Ի՛նչ սակայն քաղցր է ինչ յիշել և հաշուել

Վըշալ տարիքն: Ո՛վ, որքան նշուէ ծաղիկ

Հասակին մէջ՝ երբ դեռ երկայն է ընթացքն

Յայսին ու կարճ՝ յիշողութեան՝ յիշել

Անցած իրերը՝ թէպէտեւ ըլլան իսկ

Անոնք աղետու, ու դեռ տագնապը տեսէ:

Թորգմ. Հ. Ա. ԳԱԶԻԿԵԼԻ